

que Romano super dignitatibus, Cappellanijs, & Beneficijs in ipsa Urbe consistenti- bus, illa alijs quam Civibus Romanis origi- narijs conferri prohibentibus, & quibusvis alijs concessis. Quibus omnibus, & singu- lis, etiam si de illis eorumque totis tenori- bus, specialis, specifica, & individua men- tio, seu quavis alia expressio habenda, vel forma ad hoc servanda foret, tenores hujus- modi pro expressis habentes, illis alias in suo robore permanens, hac vice ad effec- tum presentium dumtaxat derogamus, contrarijs quibuscumque, aut si aliquibus communiter, vel divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas non facientes plenam, & expref- sam, ac de verbo ad verbum de indulto hu- jusmodi mentionem.

§.16. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae erectionis, insti- tutionis, applicationis, appropriationis, impartitionis, statuti, ordinationis, reserva- tionis, concessionum, assignationum, vo- luntatum, decreti, mandati, & derogationis infringere, vel eius ausu temerario con- traire. Si quis autem hoc attentare &c.

Datum Romae in Monte Quirinali, An- no Incarnationis Dominicae millesimo quin- gesimo nonagesimo nono, 4. Non. Junii, Pontificatus nostri Anno VI.

Ex Regest. in Secret. Brevis

CLXXIV. Confirmantur Constitutiones Monialium Congregationis Primitivae Regulae Ordinis Carmelitarum Discalceatorum editae in Capitulo habito anno 1581.

SIXTUS PAPA QUINTUS

Procuriam.

Ad perpetuam rei memoriam. S Alvaloris, & Domini nostri Jesu Christi, cujus jugum suave esse, & onus leve, ipse asseruit, & multi Sanctissimi Viri, & Mulieres per tot annorum secula egregie testati sunt, vices quamquam immeriti gerentes in Terris, eorum profes- sus, ac felici regimini sedulo prospicere debemus, qui se huius mundi delicijs sponte abdicantes, jugum hoc suavissimum subi- xerunt. Ad sanctimonialium vero statum oculi nostri aciem potissimum converti- mus, atque ea, quae pro earum spirituali solatio, & temporali etiam gubernio pro- vide statuta esse comperimus, ut firmiter perpetuo observentur, Apostolici munimi- nis firmitate roboramus.

S. Theresia primitivae Car- melitarum Regulae renun- ciata mitiga- tione Eugen- nii PP. IV. in Ordine Dis- calceatorum invenit.

§.1. Sane cum jam a viginti octo annis supra quondam Theresia a Jesu nuncupata mulier ex Civitate Abulen. oriunda tum generis nobilitate clara, tum rerum gesta- rum gloria, ac mira quadam sanctitatis opinione illustri, spretis, abjectisque hu- jus saeculi delicijs, sub dulcissimo Religio- nis jugo se totam caelesti Jesu dicavisset, multaque suo exemplo, ac sanctissimis do- cumentis, virginibus, & mulieribus in eandem sententiam dum viveret ductis.

viginti fere sanctimonialium Monasteria in diversis Hispaniarum Civitatibus, & Op- pidis sub nuncupatione Discalceatorum Congregationis primitivae Regulae Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo extraxisset, in hisque primitivam Regulam dicti Ordi- nis juxta formam olim a saec. record. Innocentio Papa IV. nostro Praedecessore, & bon. mem. Hugone tituli Sanctae Sabinae Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Car- dinali, ac Gulielmo Episcopo Antidaren- factam secundum normam a similis mem. Alberto Patriarcha Hierosolymitano pri- dem Priori, & Fratribus Eremitis Beatae Mariae de Monte Carmelo traditam, ren-unciata mitigatione per Eugenium Pa- pam IV. etiam Praedecessorem nostrum po- stea concessa, introduxisse, eisque pie mulieris exemplo, & suavis ducti aliquot Religiosi viri eandem Religionem ample- xcentes nonnulla Coenobia Fratrum ejus- dem Ordinis Discalceatorum nuncupato- rum instituerunt, quae tantum deinde in- crementi ob optima fama, qua redolue- rant odorem, accepisse dicuntur, ut ad praesens sexaginta, & ultra forsan Coenob- ia, & Monasteria tum virorum, tum mu- lierum, qui omnes eandem Theresiam matrem, & Fundatricem reverentur, in universa Hispania reperiantur, in hisque duo fere millia personarum assiduis oratio- nibus, meditationibus, & alijs divinis ob-sequiis in spiritus humilitate, & carnis mortificatione, gratiam Deo exhibent fer- vorem.

§.2. Quisuper hujusmodi reformatio- nis, & status confirmatione, atque ad ip- sius Congregationis tam virorum, quam mulierum propagationem plures a saec. rec. Gregorio Papa XIII. Praedecessore nostro, & a Nobis literas Apostolicas obtinuerunt.

§.3. Novissime, sicut accepimus in Ca- pitulo primordiae Congregationis ad eos ab alijs Fratribus Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo mitigatis nuncupatis, se- gregandos in Oppido Compluten. Toletan. Dioecesis anno Domini 1581. celebrato di- lectus filius Joannes de las Cuevas, tunc Prior Domus Sancti Genesii de Talavera Ordinis Fratrum Praedicatorum in dicto Capitulo Commissarius Apostolicus, ac Hieronymus Gratianus a Matre Dei primus Provincialis dictae Congregationis cum in-terventu Diffinitorum dicti Capituli non- nullas Regulas, & Constitutiones ex dictis, & scriptis, quibus eadem Theresia discipu- las suas instruere solita erat, excerptas, ac pristinae Regulae hujusmodi conformes, prae-terquam in recitatione Completorii, & electionibus Priorissarum ad Monialium Discalceatarum dictae Congregationis edi- ficationem, & regimen ediderunt, ac in viginti capita redegerunt.

§.4. Quas pridem adilecto filio, tunc Apostolicae Sedis in Regnis Hispaniarum. Nuntio approbatas, tum Nobis, ut Apo- stolica auctoritate, confirmarentur propo- sitas, cum Nos dilectis filijs nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus super Con-

Extruditque postea simili- bus virorum Monasterijs.

Ad praesens sexaginta, & ultra Mona- stia, quae sexus in Hispania reperiantur.

Hae autem comprehensa sub Congre- gatione Pri- mitivae Regulae nuncupata plura privile- gia a Sixto V. & Greg. XIII. obtinuerunt.

Fratres hujus- ce Congrega- tionis in Ca- pitulo habito anno 1581. nonnullas Co- stituciones ex- scriptis, mon- nisque Sanctae Theresiae excerptas co- diderunt.

Eas Pontifex examini Con- gregationis Episcoporum, & Regulari- bus subiecit, quae nonnullas a- lias adjecit.

sultationibus Regularium deputatis exami- nandas commississemus, iidem Cardinales ad illas mature, & diligenter per eos per- pensas, examinatas, & emendatas aliqua alia capita maxime necessaria addiderunt, prout in Constitutionibus eisdem, quas praesentibus ad verbum inferi volumus plenius continetur.

Confirmat eadem Sixtus observarique praecipit.

§.5. Cum autem Nos felicibus hujus Congregationis principijs vehementer in Domino gaudentes, feliciores in dies progressus in ea praecipue per dictas Moniales fieri maxime cupimus, ideo Constitutio- nes praedictas quippe optimas, & maxime salutare perpetuo observandas esse censu- imus. Igitur Motu proprio, & ex certa no- stra scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine eisdem Regulas, & Constitu- tiones, ut praesertim examinatas, corre- ctas, & auctas, praesentibusque inferius an- notatas viginti quatuor capitibus compre- hensas, Apostolica auctoritate tenore praesentium perpetuo confirmamus, & appro- bamus, illisque perpetuae, & inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adicimus, at- que ut a Monialibus ipsis, aliisque omnibus, quos concernunt, firmas, & inviolatae per- petuo observentur, sub poenis in eis con- tentis statuis, & mandamus, supple- tentes omnes, & quoscumque tam juris, quam facti, ac etiam solemnitate forsan requi- sitarum defectus, si qui in praemissis quomo- dolibet intervenerunt.

Facultatem alias Capitulo concessam alterandi, im- mutandi, quae- rere, & ad Constitu- tiones praesen- tes.

§.6. Ac insuper quia alias Apostolica auctoritate Capitulo dicti Ordinis Fratrum Discalceatorum, vel forte cui vis alio su- periori per diversas literas Apostolicas, fa- cultas edendi, alterandi, aut interpre- tandi Constitutiones, & Regulas ad dicti Ordinis, & Congregationis gubernationem concessa fuit: ne propterea aliquid contra praemissas Constitutiones editas, quae tanta cum diligentia, cura, & maturitate audi- to etiam consulto Fratrum Praedictorum, quem vocant auctore Procuratore, in Con- gregatione dictorum Cardinalium de ma- ndato nostro perpen- sae, examinatae, & ap- probatae fuerunt, editum pro tempore appareat auctoritate Apostolica tenore praesentium facultatem praedictam, quoad Mo- niales ipsas tantum perpetuo revocamus, nec cuique Constitutiones hujusmodi alte- randi, mutandi, moderandi, aut quovis pacto etiam ad evidentissimam dictarum Monialium utilitatem, alias Constitutio- nes, vel Regulas nisi ipsis petentibus, nec in- consulto Rom. Pont. edendi fas esse volumus.

Si que vero editae sunt pro Moniali- bus, irritas facit.

§.7. Et nihilominus, si quae hactenus editae fuerint vigore dictae facultatis, aliae Constitutiones, vel Regulae, eas quoad praedictas Moniales nullis prorsus viribus subsistere, sicque pro quoscumque Judices, & Commissarios, quavis auctoritate fun- gentes, sublata eis quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ju- diciari, & desiniri debere, irritumque, & inane, quid quid secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 8. Ne autem Moniales praedi- ctae, quae sub una, & eadem Regula- degunt, per plurium Superiorum guber- nium, ubi inest confusio, diversimode regantur; auctoritate, & tenore praedictis statuimus, quod solus Vicarius Generalis Ordinis, & Congregationis praedictae ip- sarum superior existat.

Solus Vica- rius Genera- lis Ordinis, & hujus Con- gregationis ipsarum Super- ior.

§.9. Qui singulis triennis cum voto, interventuque Capituli, & tam hac prima vice, quam quocumque, cum necessitas tulerit tempore intermedio, eo modo, quo Provinciales in alicujus defectum deputari solent, unum Commissarium generalem ex fratribus dictae Congregationis aetate, prudentia, pietate, ac scientia praestantem ad gubernium dictarum Monialium, earumque Monasteriorum, qui cum socio sibi in eodem Capitulo eligendo, jus suffragii in quocumque Capitulo, & locum immed- iate post Vicarium generalem habeat, de- putare debeat. Quidem Commissarius gen- eralis cum plena jurisdictione, & pote- state cumulative tamen non privative, quoad dictum Vicarium generalem earum- dem sanctimonialium Conventus visitare, corrigere, & reformare possit, ac debeat, atque ita prospere moderetur, & dirigat, ut suavissimae inde Religionis, & sancti- tatis fructus, magis, magisque in dies proferantur.

Qui tamen ad eorum regimen quolibet triennio Commis- sarius eligere teneat.

§.10. Inhibentes propterea alijs quibus- cumque Provincialibus, ac Religiosis, etiam Consiliarijs dictae Congregationis, nec non etiam locorum ordinarijs, ne se in dictarum Monialium, & earum Monasteriorum gub- ernium quovis praetextu ingerere audeant, seu praesumant, indignationem nostram, si secus fecerint, incursum.

Quilibet alteri, ipse etiam Ordinaris Episcopi cavet, ne in ea. Monasterio regimen vilo modo se in- mifcant.

§.11. Quocirca Ven. Fratribus Archie- piscopis, Episcopis, aliisque locorum ordi- narijs, per praesentes mandamus, ut quo- tidies opus fuerit, aut pro parte Priorissarum, & Monialium praedictarum aliquis eorum fuerit requisitus, praesentes literas, ac in eis contenta quaecumque solemniter publicantes, faciant auctoritate nostra praemissa omnia, & singula ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in- violatae perpetuo observari: Contradictio- nes per censuras, & poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna, juris, & facti remedia appellacione postposita compefcendo, in- vocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Ipsos loco- rum Ordina- rios praesentis Congregationis exequutores deputat.

§.12. Non obstantibus praemissis, ac quibusvis Constitutionibus, & Ordina- tionibus Apostolicis, ac etiam in universali- bus, Provincialibusque, & Synodalibus Concilijs editis, ac dicti Ordinis, & Con- gregationis etiam juramento, confirma- tione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegijs quoque, indultis, & literis Apo- stolicis, & nominatim praedicti Gregorii Praedecessoris sub datum 22. Junii, Pontifi- catus sui anno Nono, ac nostris sub datum 10. Julii, Pontificatus nostri anno Tertio, & quibusvis alijs gratis eisdem Superiori-

Contraria quaecumque tollit.

bus, & quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliiisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, ac individua mentio, seu quavis alia expressio habenda foret, illorum tenores, ac si ad verbum infererentur, præsentibus pro sufficienter expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fidem transitū
p̄is addit.
§. 13. Volumus quoque, ut præsentis literæ cum insertis Constitutionibus prædictis imprimi possint, iisque impressis, aut alias transumptis etiam manu Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si originaliter exhiberentur. Tenor autem Constitutionum prædictarum est, qui sequitur, videlicet:

Constitutiones, quæ præsentibus Bullis confirmantur.
Constitutiones Monialium Carmelitarum Discalceatarum nuncupatarum primitivæ observantiæ auctoritate Apostolica factæ, & ordinatæ per prædictum Patrem F. Joannem de las Cuevas tunc Priorem Conventus Sancti Genesii de Talavera Ordinis Fratrum Prædicatorum Commissarium Apostolicum, ac etiam per Rev. Patrem Provinciale tunc Provincie Carmelitarum Discalceatarum, nec non Distinguitores Capituli ejusdem Provincie Compluti Toletan. Diocesis celebrati quarta Dominica Quadragesimæ anni 1581. per Illustrissimos, ac Reverendissimos Dominos Cardinales Sacræ Congregationis super causis, & negociis Regularium revisæ, correctæ, & approbatæ cum aliquibus additis per eos, quæ continentur in principio Capituli 3. & cap. 21., & 22.

De Obedientia, & Electione Superiorum.

CAPUT PRIMUM.

Constituimus, & declaramus, ut Moniales primitivæ Regule, sive Discalceatæ Ordinis Carmelitarum Reverendo Patri Generali totius Ordinis, ac Vicario Generali Fratrum Discalceatarum, nec non Commissario etiam generali Monialium sint subiectæ, utque idem Pater Generalis eas, & earum Conventus personaliter, sicuti etiam Patres Discalceatos, & eorum Conventus visitare possit. Quod idem etiam Vicarius generalis facere poterit, ad quem solum recursus super visitationibus, mandatis, aliisque rebus per dictum Commissarium ordinandis haberi possit. Commissarius autem generalis Monialium eligatur in Capitulo generali Fra-

trum Discalceatarum quolibet triennio, qui per triennium aliud officium in prædicto Ordine obtinere, aut exercere non possit, sed personaliter Moniales, & earum Conventus visitet, & circa earum regimen, & gubernationem pie, & prudenter ita se gerat, & prout magis in Domino ei videbitur expedire, cumulative tamen, & subordinate, non autem privative quoad dictum Vicarium generalem, nullisque alius Ordinis Religiosus, etiam Consiliarius in regimine dicatarum Monialium, & earum Conventuum se intromittat: Id enim solis Vicario, & Commissario generali specialiter concessum est.

Electioes fiant per vota, seu suffragia secreta, juxta Sacrosancti Generalis Concilii Tridentini Decretum, electioneque facta Schedules coram omnibus comburantur, ita ut nomina eligentium nullo modo publicentur.

Advertatur autem, nec Vicarium, nec Commissarium generales, & multo minus eorum socios in hujusmodi electionibus Monialium aliquid habere votum, sed dictus Vicarius, sive Commissarius nominare, seu proponere universo Conventui tres, vel quatuor Moniales, ut ex illis, quam maluerint, eligant, non autem ad aliquam earum eligendum cogere possit, sed nihilominus remaneat eisdem Monialibus libera facultas alias, quæ sibi idoneæ videbuntur eligendi: Superiori vero liceat electionem factam, prout justum fuerit, confirmare, vel infirmare, sive cassare.

Ad recipienda autem vota earum, quæ propter adversam valetudinem ad crates ferreas, seu Cancellos accedere non poterunt, Præsides electioni destinent duas Moniales moribus, & ætate graves, & nulli suspectas, quæ ad excipienda vota se conferant, Schedulesque deferant, quas eis non liceat aperire, vel mutare sub periculo animarum suarum, & facta electione hujusmodi, Schedule, ut & supra dictum est similiter coram omnibus comburantur.

Præterea cum Monasteria hujus Regule primitivæ sint nova, & ideo multas Moniales ad regimen aptas non habeant, conceditur eis facultas ad viginti quinque annos ab earum Constitutionum confirmatione duratura, ut Priorissæ in eodem Conventu possint iterum eligi. Ita tamen, ut in his reelectionibus ex quatuor partibus votorum, tres partes reelectæ habere debeant, & absque ipsis tribus partibus hujusmodi reelectio nulla sit. Non obstantibus Regula, & aliis in contrarium facien quibuscumque.

De receptione Novitiarum, ac professione, & numero Religiosarum, quæ esse debent in unoquoque Conventu.

CAP. II.

Diligenter animadvertatur, ut quæ recipienda erunt Orationi dequite sint, & ad perfectionem omnino aspirent, ac

mundi contemptum diligant. Si enim a mundo sejunctæ non fuerint, profecto observantias Religionis hujus non facile ferent, meliusque est antea his prospicere, quam postea illas eicere, nec minoris sint ætatis decem, & septem annorum, ac sint corpore sanæ, intelligentes, atque idoneæ ad recitandum divinum officium, & in Choro assistendum.

Ad professionem vero nullæ admittantur, si in Novitiatus anno in eis omnes conditiones, & qualitates requisite ad observantiam approbatæ non fuerint, & si quicquam in præmissis in eis deerit, non recipiantur, nisi forte eas, tam spectate probitatis, & utilitatis, Monasterio esse visum fuerit, ut ex ipsis nihil inquietudinis oriri posse speretur: quod si ad præmissa etiam vocatio Domini nostri, quæ ex ardentibus earum desideriis prospiciatur, non accesserit, non recipiantur.

Concurrentibus vero qualitatibus prædictis, & si recipiendæ nihil habuerint, quod Eleemosynæ nomine Domui erogare possint, non propterea reciantur, ut hastenus fieri consuevit, dummodo Monasterium ex hoc indigentius non reddatur, sed id, quod defuerit, ex facultatibus, & Eleemosynis solitis suppleri possit, & ubi Religiosa recepta permissam dotem solve nequeat, vel Parentes ejusdem recuset, ita ut litibus agendum sit, id maximo moderamine tractetur, ne inde scandala oriantur.

Nec vero Dotis magnitudo attendatur, in recipiendis Monialibus, ne paulatim serpere cupiditas incipiat, ita ut magis Eleemosynæ quantitas, quam prohibitas recipiendæ spectari videatur. Semper itaque sibi paupertatem, quam profitentur, proponant, illamque in omnibus præferant. Scientes se non Eleemosynis, sed tute, & perfectione, & soli Dei confidentia esse sustentandas; hæcque Constitutio ipsis Monialibus frequenter legatur, & diligenter observetur.

Non possint Vicarius generalis, vel dictus Commissarius aliquam ad habitum, seu professionem recipere absque votis majoris partis Capituli, nec ullatenus valeant alterius ordinis Religiosas recipere in prædictis Monasteriis, nec etiam ex illis, quæ sint Regula mitigatæ ejusdem ordinis Carmelitarum.

Conversæ autem, quæ freyle nuncupantur recipiendæ sint validæ corpore, & quæ Deo famulari cupiant, illæque sine habitu per annum prorentur, an ad onera Monasterii sustinenda aptæ sint, nec eis nigrum velum concedatur, sed post expletum annum a die suscepti habitus ad professionem omnino admittantur, eisque de cibo, & vestitu, ut & reliquis charitative provideatur.

Ex nunc de cetero professio non in locutorio, seu apud crates ferreas, sed in Capitulo fiat, præsentibus ipsius Domus Religionis Sororibus tantum, emittaturque professio in manibus Priorissæ absque præsentia alicujus Prælati.

Volumus autem, ut tam ad receptionem Novitiarum ad habitum, quam ad professionem interveniant vota secreta majoris partis per fabas albas, & nigras, ac semper præcedente exploratione voluntatis earum per Episcopum, vel ejus Vicarium, vel alium ab ipsis deputatum juxta decretum Sacri generalis Concilii Tridentini.

Novitiæ a Parentibus, vel ab aliis consanguineis, quibus tamen permittitur, visitari possint, sicut & professæ, ut si qua animi molestia perturbatione, aut merore detineantur, facilius intelligi possit, cum Moniales nullo modo velint, aut debeant illas invitare, sed non nisi maxime voluntarias retinere, ac proinde si in Religione permanere voluerint, detur eis ab eis facultas voluntates suas, quibus oportet, aperiendi, & manifestandi.

Declaramus Religiosas, quæ aliquod Monasterium fundaverint, illius Monasterii esse Conventuales, & proinde ex eo non posse eici, vel dimitti, nec ad primum Monasterium redire, nisi ex valde urgenti causa arbitrio superioris aliter visum fuerit expedire, & tunc de speciali licentia, vel privilegio Sanctæ Sedis Apostolicæ, aut nisi in transitu a primo aliud a Sede Apostolica fuerit expressum.

Quia vero ex dispositione Sacrorum Canonum, & decreti dicti Concilii Tridentini cavetur, numerum Monialium in quolibet Monasterio juxta facultatem reddituum, & Eleemosynarum esse præscribendum; propterea, ut in his Monasteriis, cum majori quiete, & minori solitudine degatur, mandamus, ne cujuslibet Monasterii Moniales numerum viginti excedant, tribus Conversis computatis, nisi forte aliqua singularis probitatis, & fervoris spiritus offeratur, quæ si a toto Capitulo, nemine discrepante, per vota secreta fuerit approbata, huic numero præscripto poterit superaddi, dummodo Monasterio gravis futura non sit, & dotem secum afferat competentem ad sui congruam sustentationem.

Cum autem ex aliqua justa causa, de licentia tamen Sedis Apostolicæ contigerit aliquam Monialem transferri ad aliud Monasterium ibi in perpetuum, vel ad longum tempus remansuram, poterit alia in eius locum licite subrogari. Nullum vero Monasterium plures, quam tres Conversas, habere possit.

Declaramus etiam, ut in Monasteriis, quæ cum redditibus fundabuntur, quoad redditus sufficientes habuerint pro prædicto numero alendo, non ultra quatuordecim Moniales degere, aut recipi possint, donec ibi de amplioribus redditibus fuerit provisum, nisi forte aliqua ad habitum recipiatur, quæ facultates ad majorem numerum sustentandum afferat, nec Priorissæ contrarium facere possit sub pœna privationis officii, & nullitatis receptionis earumdem.

In admittendis novitiabus ad habitum diligens ratio habeatur valetudinis, ingenii, & intellectus, & an de sic admittendis

disperandum sit illas facile posse incommoda regularis observantiae tolerare. Et quia post admissionem difficiliter remedium invalidis, & Infirmis afferri potest, ideo per annum novitiatus in hoc diligenter animadvertatur, & si apparuerit non esse tales, ut ea eis regularis observantia, & commodum Religionis sperari possit, non admittantur ad professionem, in quo Prioris facta, ac Novitiarum matris aliarumque Religiosarum Conscientias oneramus.

Novitia, quae semel ex uno Monasterio huius nostrae Congregationis fuerit ejecta, non recipiatur in alio ejusdem Congregationis, nisi de voto omnium ejusdem Monasterii, a quo ejecta fuerit, & illius, in quod ingredi tentat, Monialium; In priori vero Monasterio nunquam recipiatur.

De Clausura

C A P. III.

Moniales a nullo cerni, seu conspici possint absque interposito velo, nisi a Parentibus, & germanis fratribus, ac Sororibus, aut in casu, quo videatur ita justum esse, ut in praedictis propter aliquam necessariam, vel rationabilem causam permitti, & tunc ab illis tantum personis, quae exercitiis Orationis, & Consolationum Spiritualium magis adjuumento sint, quam recreationi, idque semper, adhibita una saltem auctoritate, vel ipsa etiam priorissa.

Claves locutorii, seu Cratium ferream, & Portam Monasterii, poenas Priorissae custodiantur, & ingredientem Confessarium, Medicum, & Chirurgum, vel alias personas necessarias semper duae Moniales aetate magis graves ad id deputate comitentur. Cumque Monialem aliquam infirmam peccata sua confiteri contigerit, aliqua semper in prospectu sit Monialis, ita, quod Confessarium videre, non tamen vocem audire, possit, ipsum vero Confessarium nulla alia praeter infirmam alloquatur: In huiusmodi vero ingressu tintinabulo signum detur Monialibus intra Monasterium exteram personam adesse, ut fecerant.

Né Moniales ullo modo de septis Monasterii egredi contingat juxta decreta Sacri generalis Concilii Tridentini, & Summorum Pontificum, praesertim vero Sanctae memoriae Pii Papae V. Constitutiones super huiusmodi Sanctimonialium Clausura editas, eis districte prohibetur, né sub censuris, & poenis in eisdem decretis, & Constitutionibus contentis ad Ecclesiam, vel ad Monasterii vestibulum, seu Portam principalem etiam causa illam recludendi ullatenus se conferant, aut accedant, sed Sacristiam Clericam, seu Presbyterum, aut Famulam aliquam extra Clausura habeant, qui, quaeve tam Portam Ecclesiae, quam etiam Monasterii a parte exteriori, necnon, & vestibuli feras, & clave, & ferro vestrae diligenter occludat.

Secularia negotia, nec curent, nec tractent Moniales, nisi forte remedium aliquod eis, qui de illis loquuntur afferre in rebus molestis vitae fuerint, quod si alicuius etiam fructus, & spes abfuerit, cito huiusmodi sermones terminent. Multum enim refert, ut aliquid lucris, non autem temporis iactura, ex ipsarum monialium Visitatione reportetur. Ad ipsum autem diligenter curet Auctoritas, & quoties hoc non observabitur, id Priorissa significet, quod si non significaverit, in eandem poenam, & ipsa cum contraveniente incidat sed tunc tamen ubi semel, & iterum Monialem de eo admonuerit, tertia vero vice, si contumax fuerit, per novem dies in carcere permaneat, & tertio quoque die in Refectorio disciplina puniatur, cum id quidem plurimum Religionis intersit.

A' Sermonum prolixitate, cum Parentibus aliisque Cognatis, quam fieri potest maxime abstineant, nam praeterquam quod Cognatorum negocia valde animo haerent, difficillimum erit aliqua etiam secularia negotia non immiscere.

In universum vero cum extraneis quavis consanguineis, vel propinquis etiam, valde conjunctis, quam rarissime fieri potest colloquantur, nisi de divinis rebus sit sermo, & tunc quamcitra se expediant.

Animadvertant diligenter Vicarius, & Commissarius Sacri Concilii Tridentini Decretis, ac se. re. Gregorii XIII. Constitutionibus sub excommunicationis latae sententiae poenis prohiberi, né quis cuiuscumque aetatis, status, & qualitatis etiam Praelati, Superioresque in Monialium Monasteria ingrediantur, nisi ex causa necessaria, & urgenti, & de Praelati licentia, ex huiusmodi causa in scriptis danda, curentque ejusdem Concilii Decreta, & Constitutiones praedictas ad unquam observari, necnon causam necessariam, & urgentem judicent, nisi eam sine qua Monasterii personae absque opera externorum, quae vel ex necessitate, vel ex imminenti periculo, vel provisione fieri oportet, exequi non possunt, ut sunt fabri, operarii, seu ministri ad opera faciendam, Medici, Chirurghi, ac alii huiusmodi.

Quia vero Religiosi spectaculum facti sunt Deo, Angelis, & hominibus (ut Apostolus ait) nihilque Populum magis offendit, quam facilis accessus ad moniales, & eo amplius ingressus in Monasteria, nulla cogente necessitate: Ideo mandamus praecipue curari, ut Religiosi ad Monasteria dictarum Monialium nullatenus accedant, imo Vicario etiam, & Commissario generalibus interdiciamus, né eadem Monialium Monasteria ingrediantur, nisi pro rebus adeo necessariis, ut mediante locutorio, seu cratibus ferreis, illa effici, aut pertractari nequeant. Ac propterea declaramus hortationes, admonitiones, ac Sermones Spirituales sub huiusmodi necessitatibus causis minime contineri. Quare illa apud crates, seu locutoria peragantur, & correctiones cul-

culparum in Visitatione faciendae, vel in locutorio fiant, vel peragi mandentur: & quando ex justa causa urgebit necessitas ingrediendi Clausuram Monasterii: eo casu Vicarius, seu Commissarius generales, assumpto sene, & probo socio, qui ab eo per totum tempus, quo in Monasterio manserit minime sejungatur, Visitationi incumbat, nec quemquam omnino, sive intra, sive extra Monasterium, apud locutorium cibum sumere permittat, nec ipse sumat.

In electionibus etiam vota in ipso locutorio, sive ante crates ferreas iuxta ipsius Concilii decreta accipiuntur, totaque electio cum praecedentibus, & subsequentibus ad eam in locutorio absque ingressu in Monasterium omnino fiat.

Confessarii quoque nullo casu Monasteria ingrediantur, nisi occasione audiendi Confessiones Infirmarum, quae ad solitum locum Confessionis venire non possunt, hocque ex concilio Medici, qui testatus fuerit, quod necessitas urgeat, ac illis Sacramenta Sanctissimae Eucharistiae, ac extremae unctionis administrandi: quod si post eorumdem Sacramentorum receptionem, eadem Infirma aliquo teneatur scrupulo, possit Confessarius ad eandem reconciliandam ingredi, nec non ejus ex hac vita transitum adjuvare.

Item quoque, si quae ex Monialibus diuturno morbo detenta fuerit, ex quo ad locutorium, vel Confessionis locum accedere non possit, liceat Confessario, si requiratur, quandoque ad ipsam accedere, etiam mortis periculo non instante: verum non aliter ingrediat, nisi Cotta, seu superpelliceo, & Stola indutus, ac a duabus Monialibus deputatis semper comitatus, ut supra praemissum est, atque etiam infra dicetur.

Is vero Confessarius, qui iis de causis Clausuram ingredietur, recta via pergat, ac deinde egrediatur, nec alicubi immoretur: quod eidem Priorissa, seu Praesidentem, ut curet, & servet exixe mandamus: Monialium quoque, quae Confessarium comitabuntur, conscientias oneramus, ut recta via cum eo pergant, nulloque modo cum illo immorentur.

Prohibemus etiam, né Sorores, illarumve Priorissa, vel Praefecta ullo modo ad loquendum absque licentia Generalis Vicarii, vel Commissarii, ex causa justa, & rationabili tantum, & in scriptis concedenda, vel in casibus ab his Constitutionibus, & Generali Capitulo permittis in sua Monasteria ad locutoria, Tornos, aut crates quoscumque Fratres, & Religiosos etiam sui ordinis, & Congregationis admittant, seu venire patiantur sub poena gravioris culpe, in quam ipso facto incurran. Ipsi vero Fratres, aut Religiosi, qui ad ea aliter accedere praesumpserint, aut quomodolibet contrafecerint prima, & secunda vice officio, ac voce activa, & passiva privati existant, tertia vero vice in ceteras poenas, & censuras, quae contra ingredienti Clausuram Sanctimonialium a Sacrosancto ge-

rali Concilio Tridentino, ac a Summis Romanis Pontificibus memoratis in diversis eorum Constitutionibus postmodum statuta sunt, similiter ipso facto absque alia declaratione se noverint incursum, aliis quoque, & carceris poenis etiam ab Ordinario loci merito coercendi.

De cibi sumptione, & recreatione.

C A P. IV.

Licet comedendi hora certa esse non possit, quibus est incertum, quando id, quod edant, sint habiturae, tamen hyeme, ac Jejuniorum ab Ecclesia statutorum tempore, signum prandii, seu coenae dabitur hora undecima, cum dimidia, tempore vero Jejuniorum Ordinis hora undecima, aestatis autem tempore hora decima.

Quod si antequam mensa accumbatur, aliqua ex Monialibus, divino Spiritu ducta fuerit, ad aliquam mortificationem faciendam, petita prius licentia id agat, ne devotionis Spiritum, ex quo magni fructus proficiscuntur, amittat, id tamen brevi compleatur, ne lectio impediatur.

Extra horam prandii, vel Coenae nulla Monialis cibum, vel potum sumat inconsulta Priorissa.

Ubi vero Sorores de prandio, seu coena egressae fuerint, dicta Priorissa eis concedere poterit, ut omnes simul congregatae, prout magis libuerit, Sermones habere queant, dummodo inter eas de rebus honestis, & quae Religiosae decet, tractetur, & tunc etiam iis operibus incumbant, quae manibus exercere solite sunt.

Nullo modo ludus aliquis permittatur: subministrabit enim Dominus, ut pie, ac religiose altera alteri consolationi, seu recreationi esse possit: si sic servabant, tempus hoc bene expensum erit.

Curent vero ne sibi invicem sint molestae, sed joci, & verba modeste, & discrete proferantur.

Completa autem hora simul permanenti, aestate quidem per horam dormiant, vel si quae dormire noluerit, silentium servet.

Nulla ex Religiosis aliam complectatur, nec faciem, nec manus eius tangat, minusque privatas amicitias alat, sed omnes invicem se diligant, ut Dominus noster Jesus Christus Apostolis suis saepius mandavit, & quod, cum ipsa numero consent exiguo, facile implere poterunt. Satagentes imitari suum Sponsum, qui pro Nobis omnibus se ipsum tradidit. Mutua enim huiusmodi dilectio generalis plurimum eis profectum, & magnam afferet utilitatem.

De horis Canonis, & rebus Spiritualibus.

C A P. V.

Officium matutinum post nonam noctis horam recitetur, & non ante, nec etiam post, ne deinde illo expleto per quartam

tam horæ partem exacti temporis ejus dici examen facere impediatur.

Ad hujusmodi examen faciendum Campanella Signum dabitur, illaque, cui a Priorissa injunctum fuerit, legat aliquid vulgari idiomate de misterio, de quo sequenti die meditandum erit. Tempus vero, quod in hujusmodi examine consumetur, ita præscribatur, ut undecima hora parum plus, vel minus ad Campanella Sonum Moniales omnes sese recipiant ad dormiendum, seu quiescendum.

Hoc autem tempus examinis, & lectionis ab omnibus simul in Choro expleatur, nullaque ex Religiosis è Choro post coepta officia sine licentia egrediatur.

Ætivo tempore hora quinta surgant, atque in Oratione permaneant usque ad sextam horam; Hieme vero sexta surgant, & ad septimam usque in Oratione permaneant: qua expleta, Canonica horæ recitentur, & si Priorissa videbitur illæ omnes simul recitentur, vel unam, aut etiam alteram ipsarum ante Missarum Solemnia recitanda relinquat. Ita tamen, ut omnes compleantur ante Missæ Celebrationem.

Diebus dominicis, & aliis festis Matutinum, Vesperæ, & Sacra Missæ decantentur. Primis vero diebus Paschæ, & aliis Solemnioribus, laudes etiam cantari poterunt, præcipue vero die gloriosi Sancti Josephi, cantusque sit semper in tono vocibus aequalibus absque modulationibus (& præter hujusmodi dies festos) submissa voce. Missa quoque Conventualis singulis quibusque diebus celebrabitur, quam omnes Religiosæ audiant, si id commode fieri poterit: ex levi etiam causa a Choro non absint, & expletis horis suis quæque obeant officia.

Ostava hora æstate, & nona hyeme Missa dicatur.

Moniales vero Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramento reficiendæ paululum in Choro commorentur.

Paulo ante prandium ad sonum Campanellæ omnes conveniant ad examen faciendum eorum, quæ ad eam usque horam commiserint, & in quo magis delinquerint, emendare proponant: quod ut a Domino facilius consequantur, semel Orationem Dominicam ex corde genuflexæ recitent, atque suum examen peragant cum brevitate.

Post prandium actis gratis cant ad Chororum decantando Psalmum MISERERE, pariterque post cœnam a die Paschæ Resurrectionis usque ad festum Exaltationis Sanctæ Crucis.

Significata hora secunda pomeridiana dicant Vesperas, post quas lectioni incumbatur, dummodo tam in Vesperis dicendis, quam in lectione unica tantum hora expendatur, sive Vesperæ fuerint Solemnes, sive non: Hoc tamen non intelligitur in Quadragesima, cum Vesperæ ante refectorem diebus ferialibus dicantur, & tunc lectio a secunda ad tertiam horam habeatur, & per integram horam perseveretur in ea. Quod

si reperiantur Spiritu feruentes, ut & Orationi tunc vacare velint, fiat, quod magis ad ipsarum mentis collectionem in Domino cognoverint expedire.

Cum juxta regulam teneantur Religiosæ Silentium observare a completorio usque ad alium diem post Primam, præcipimus, ut completorium per totum annum dicatur post cœnam, seu refectorem Vespertinam, ut, completorio finito, Silentium custodiat, secundum mandatum regulæ, & Constitutionum.

Orationis autem hora, quæ post quintam horam ferotinam observatur, sit ante cœnam, seu refectorem, cum hujusmodi tempus ad id magis commodum videatur.

De Sacra Eucharistia Communione, Cappellano, seu Confessario.

C A P. VI.

Universæ Moniales generaliter singulis Dominicis, & festis diebus Domini nostri Jesu Christi, ejusque Sanctissimæ genitricis semper Virginis Mariæ, ac Sancti Alberti, necnon Sancti Joseph, & festi cuiusque Domus, Insuper quinta feria hebdomada majoris, & die festo Sacratissimi Corporis Christi, Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramentum, nisi iusto detineantur impedimento, percipere debeant, necnon & aliis diebus, quibus Confessario pro devotione, & Spiritu fumentium Religiosarum videbitur, de licentia tamen Priorissæ, sine qua Moniales (exceptis supradictis diebus) Sacram Eucharistiam sumere nequeant etiam si Confessario videatur. Priorissæ vero conscientiam oneramus, ne absque rationabili causa cuiquam Sacram prohibeat communionem. Ad evitandam molestiam, & distractionem Religiosorum Ordinis in eundo, & redeundo pro Celebratione Missarum in Monasteria Monialium, mandamus, ne quis Religiosus, tam fratrum Carmelitarum, etiam Discalceatorum primæ Regulæ, quam cuiusvis alterius Ordinis in Vicarium, vel Cappellanum Ordinariam dictorum Monasteriorum constitui possit: sed Priorissæ una cum Vicario, vel Commissario Generalibus Presbyterum seculari perquirant ætate maturum, vita, & moribus commendatum, & probatum, qui præter Missarum Celebrationem, si ad id idoneus fuerit, etiam earumdem Religiosarum Confessarius ab eisdem institui, seu deputari possit: & nihilominus liberum sit eidem Priorissæ etiam præter hujusmodi Confessarium Ordinarium, non solum ter in anno, ut Sacrosanctum generale Concilium Tridentinum mandat, sed etiam sæpius ad audiendas Confessiones earumdem Monialium, & similiter ad Sermones, & conciones habendas aliquos, tam ex dictis fratribus Discalceatis, seu quorumcumque Ordinum regulares, quam etiam seculares Sacerdotes pios, & eruditos, atque ab Ordinario loci approbatos admittere, de quorum

rum tamen doctrina, & virtute ipsa Priorissa antea certior facta sit: hujusmodi vero facultatem, nec Vicarius generalis, nec alius quispiam Prælati Ordinis eis adimere possit.

De observantia Paupertatis.

C A P. VII.

Cunctis Monialibus nostræ Congregationis perpetuo vivendum est ex elemosynis, & ex redditibus. Verum in Conventibus sitis in Oppidis, & locis popularibus, ac opulentis, in quibus commodius sustentari poterunt non multum attendatur, sed redditus annuos. In locis vero ubi ex solis elemosynis vivere non permittitur, redditus sufficientes habere studeant in communis: ceterum nulla sit differentia inter Monasteria, quæ redditus habent, & illa, quæ redditibus careant.

Nec petant elemosynam, dum sine ea sustentari poterunt. Quare ad eam petendam non nisi magna necessitate adducantur, sed potius laboribus manuum suarum victum sibi procurent, ut Sanctus Paulus Apostolus faciebat. Dominus enim ancillis suis pro sua cælesti providentia necessaria subministrabit: nam etsi superflua non quantur, & frugali victu contentæ sint, nihil ad ipsarum vitæ sustentationem deesse poterit. Porro si ex omnibus viribus suis Domino servire, ac placere studebunt, ipse Pater noster cælestis providebit, ne deficiat eis merces laborum manuum suarum, quas sustentari queant.

Nihil omnino proprii possideant Moniales, nec ut habeant eis concedatur etiam vel ad cibum, vel ad vestitum, minusque arcas, aut arculas retineant, nisi ea duntaxat, quæ ex necessitate ad officia Conventus destinantur: sed inter eas omnia sint omnino communia, quod & magni refert: nam etiam in paucis studeat Diabolus perfectionem paupertatis infringere. Quare animadvertat diligenter Priorissa, ut cum viderit aliquam ex Monialibus speciali affectu, seu complacentia circa quidpiam trahi sive circa libros, sive cellas, sive aliud quidpiam videns statim prohibeat: quod quidem in omnibus Monasteriis enixe custodiendum esse censemus, sive redditus habeant, sive non, idque severe Priorissa exequatur, nec permittat hanc Constitutionem ullatenus infringi: quod si compertum fuerit illam in aliquo violari Vicarius, aut Commissarius generalis acriter in eandem Priorissam animadvertat.

Sed neque ulla Monialis dare, petere, aut recipere quidpiam etiam a propriis Parentibus possit absque Priorissæ licentia, cui etiam totum id, quod elemosynæ nomine ad Monasterium, vel Moniales afferretur, erit ostendendum.

Pecunia, quæ ex Christifidelium oblationibus, seu elemosynis Monasterio erogabuntur, statim in arcam, quæ tribus clavibus, claudatur reponatur, nisi cum sum-

Bull. Rom. Tom. V. Par. I.

ma fuerit minor novem, aut decem ducatis: tunc enim uni ex Depositariis, clavaris nuncupatis, quæ Priorissæ videbitur, consignabuntur, quæ deinde Procuratrici Monasterii illas expendendas juxta mandatum Priorissæ subministrabit, & vespere singulis diebus antequam ad silentium campanella pulsatur, eadem Procuratrix, sive Priorissa, sive clavaria exactam, & particularem expensarum rationem reddat, ac statim summa hujusmodi rationum in libro Monasterii describatur, ut Vicario, vel Commissario generali singulis annis reddi possit.

De Jejniis, & Vestitu.

C A P. VIII.

Observent Jejunium a die festivitatis Exaltationis Sanctæ Crucis de mense Septembris usque ad diem Paschæ Resurrectionis Domini, exceptis diebus Dominicis; Ab æsu autem carniarum perpetuo abstineant, nisi ex necessitate, & in casibus a Regula præscriptis.

Jejuniorum ab Ecclesia statutorum diebus, necnon qualibet sexta feria per totum annum: præterquam inter Pascha, & Pentecostem ova, & lacticia in Refectorio prohibemus; Poterit tamen Priorissa cum infirmis, seu necessitate aliqua oppressis, quibus Piscium æsus est noxius super hoc dispensare, & tunc hæc, quibus ovis, & lacticiis vesci permittitur, id faciant extra Refectorium, & ab aliis separatim.

In vestitu utantur Moniales panno rudiose Sajal nuncupato, seu Biffonæ coloris Buculadi nuncupati absque tinctura.

Habitus vero quam maxime fieri poterit angustus fiat, manicas quoque angustas habeat, non ampliores in ingressu, quam exitu manus, careantque plicis: tota autem vestis sit rotunda, nec magis lata a tergo, quam antè, & ad pedes usque dimissa.

Scapularium quoque ejusdem sit generis quatuor digitis veste altius.

Cappa autem Chori ex eodem panno ac bifone albo æqualis Scapulario conficiatur minori panni quantitate quoad fieri poterit, prout necessitas tantum exigit, ac omni subblata superfluitate.

Scapularium supra velamina, seu Toccas deferant, ipsæque Tocca sint ex canape sive lino crasso carentes plicis.

Tunicæ itidem, & lintamina ex stammina sint.

Calcei similiter ex cordulis contextis, & caligæ honestatis causa ex panno, seu tela crassiori, aut alia re simili aptentur.

Pulvilli etiam ex stammina fiant, verum si fuerint necessitas ex tela.

In lectulis non habeantur culcitra, sed sacco oblongo pleno stramine, seu palea culcitra loco utantur: nam & experientia docuit, etiam in infirmis id satis esse.

Nihil ad ornamentum desuper apponatur, verum si necessitas exigit flora, & spartha, aut velamen ante portierium vocatum

catum ex panno de alfamar, vel fajal, aut simili alio vilior de Præfectæ licentia poterit apponi.

Unaqueque particularem lectum teneat nullum tapete, nullum auleum ibi habeatur: strata, seu breviores pulvilli etiam reiiciantur, nisi ad Ecclesiæ usum; Ea enim Religiosas non decent.

Hæc autem omnia cum ex Instituto Religionis existant, & taliter observanda sint, ideo hic sigillatim memorantur, ne ex relaxatione oblivioni quandoque tradantur ea, quæ ad hujusmodi Institutum, & obligationem spectant.

In vestitu, & cubilibus varium colorem etiam in re minima non apponant, nunquam deferant vestes pellibus foderatas, sed si aliqua infirma fuerit, vestem zubbunum vocatum ex eodem bifone confectam deferre possit: capillos tonfos, seu præcisos habeant, ne tempus in illis petendis frustra terant.

Speculum nunquam habeant, nec rem aliam curiosam, nisi ad sui omnimodum contemptum.

De labore manuum.

C A P. IX.

Non faciant Moniales opera curiosa, sed earum labores sint ducere filum, aut res aliæ, vel operæ similes, quæ non sint adeo primariæ, ut ipsarum mentes occupent, & a Dei meditatione distrahant non ex auro, neque ex argento.

De hujusmodi vero operum mercede non contendant, sed quidquid eis dabitur, pacifice accipiant, verum potius cum congrua mercedem persolvi non vident, ab hujusmodi operibus abstineant.

Taxatum aliquod opus absolvendum Monialibus non detur, sed unaquæque enitatur laborare, ut pro ceteris victum quaerat.

Magna quidem ratio habeatur ejus, quod in regula statutum est, manducare volentem oportere laborare, quemadmodum, & Sanctus Apostolus Paulus faciebat operans manibus suis.

Si vero interdum Moniales sponte sua aliquod certum, seu taxatum opus singulis a se diebus perficiendum accipere voluerint, id facere possint, nullatenus eis poenitentia injungatur, si illud non absolverint.

De silentio, & redditu ad Cellas.

C A P. X.

Silentium observetur a fine Completorii usque ad sequentem diem post Primam, idque accurate custodiatur. Reliquo vero tempore Monialibus non liceat absque licentia invicem se alloqui, nisi eis dumtaxat, quæ officia in rebus necessariis exercent.

Licentia vero tunc per Priorissam colloquendi concedatur cum visum fuerit inde aliquam Monialium majori erga sponsum

suum amore accendi, utpote si de divino amore verba habenda sunt, aut si qua necessitate, vel tentatione præmat, & consolationis spiritualis causa alia aliam alloqui velit.

Id autem minime censeatur in unica simplici interrogatione, seu responsione, aut paucioribus aliquibus verbis: Hæc enim absque hujusmodi licentia agere poterant.

Curet Priorissa, ut spirituales tantum ac approbati libri perlegantur; præcipue vero vitæ Sanctorum Patrum, ac Passiones Sanctorum Martyrum, & aliorum Sanctorum vitæ, Dionysius Carthusianus de quatuor Novitiis, Thomas de Kempis, seu Joannes Gerson de contemptu mundi, Flores Sanctorum Didaci de Villegas, opera Fratris Aloysii de Granata nimirum memoriale, seu de Oratione dux poenitentium Peccatorum vulgo *Guia de Pecadores*, Meditationes de Vita Christi, Catechismus de amore Dei, Opera Fratris Petri de Alcantara scilicet de oratione, & meditatione, opera fratris Didaci Stella de vanitate mundi, & amore Dei, Oratorium Religiosorum Antonii de Guevara Episcopi Mintoniensis, opera Joannis Avila, videlicet illud, quod inscribitur: Audi filia, & ejus Epistola, liber fratris Aloysii de Leon inscriptus nomina Christi, & alii libri spirituales probati, hujusmodi nunquam lectio non minus ex parte necessaria est ad animi reflectionem, quam cibus ad corporis alimoniam.

Per totum illud tempus quo in rebus communibus, vel officiis Conventus Moniales ipse non occupabuntur, unaquæque in sua Cellula, vel Heremitorio sibi per Priorissam destinando seorsum moretur. Demumque in loco suæ quietis, seu recollectionis aliquid interim operetur si dies non sint festivi, & in isto secessu servabit præceptum Regulæ, ut separatim una ab altera remanere debeat.

Non liceat ulli Moniali alterius cellulam absque licentia Priorissæ ingredi.

Nunquam habeatur officii Domus communis in quam ad illud simul conveniant, ne præbeatur occasio, ut dum simul commorantur silentium violetur.

De humilitate, & Poenitentia.

C A P. XI.

Tabula, qua verendi domum ordo præscribitur ab ipsa Priorissa incipiat, ut in omnibus bonum sui præbeat exemplum.

Diligens cura habeatur, ut quibus officium aliquod incumbit custodiæ, & provisionis honorum, seu rerum temporalium tam de necessariis ad victum, quam de aliis magna cum charitate Monialibus provideant.

Priorissa, aliæque antiquiores non curiosius, aut luculentius, quam reliquæ, sed omnes aequaliter juxta Regulam tractentur, Verum necessitas, ac ætatis ratio tantum habeatur, ut potius necessitatis, quam

quam ætatis sæpius enim, quæ major est ætate minore necessitate urgetur. Ut autem id generaliter fervetur ab omnibus, magna adhibeatur cura, expedit enim multis ex causis.

Neque Priorissæ, neque aliis Monialibus denominationis prærogativa aliqua addatur, quæ aliquando honoris causa conceditur scilicet Domina, seu Domna, aut simile, sed invicem verbis humilibus agant. Priorissam quidem, & Superiorissam, aut eam, quæ jam Priorissæ officio perfuncta est matrem, & vestra reverentia, ceteras vero Moniales, Sorores, & vestra charitas vocent.

Domus, excepta Ecclesia curiosè non extruatur, ligna vero Domus fatis rudia, ac domus ipsa parva, & illius habitationes demisse sint, itant necessitati, non autem superfluitati consulatur.

Parietes, ut magis fieri poterit validi statuuntur, clausuræ altæ appareant, campusque intus adit ad heremitoria construenda, ut Moniales orationi separatim exemplo Sanctorum Patrum vacare possint.

Cetera alterius defectus redarguere non præsumat, nisi culpa gravitas id requirat, & tunc errantem seorsum charitative moneat, quod si illa ter monita respicere non curaverit, Priorissæ non autem alteri Sorori eam denunciet. Cumque non desint officiales zelantes vocata, quæ aliarum culpas, seu defectus observant, hanc curam sibi non assumant, & quæ viderint prætermittant, sed potius suos defectus, seu culpas recogitent, & emendent; neque etiam in administrandis officiis aliis commissis, si quæ defecerit, seu erratum commiserit, non statim, ac temere id reprehendant, nisi quid grave contigerit, tunc enim hujusmodi culpas modo superius dicto denunciare teneantur.

Moniales magnopere caveant, ne sua peccata excusent, nisi quantum rei necessitas postulat: Hinc enim plurimum in humilitate proficiunt.

Pœnæ quidem, & poenitentia pro culpis, seu defectibus, qui in prædictis committentur imponantur graviores, aut leviores, prout ex Regulæ ordinatione, seu præscripto inferius exprimentur.

In his autem omnibus Priorissa, ut justum fuerit cum discretione, & charitate arbitrari, seu disponere poterit, nec pro pœnæ, seu poenitentia hujusmodi observatione obliget ad peccatum, sed ad pœnam dumtaxat corporalem.

Præter disciplinas nuncupatas de varillas, quæ in ordinario præcipiuntur cum sit officium de feria tempore Quadragesimæ, vel Adventus, & reliquo anni tempore feria secunda, quarta, & sexta suscipiantur, & fiant, nihilominus etiam disciplina singulis sextis feriis totius anni pro fidei Catholica incremento, ac felici statu S.R.E. pro qua vita, & statu Philippi Regis Catholici, necnon pro Benefactoribus, atque etiam pro Animabus in Purgatorio de-tentis, afflictis quoque, & captivis, ac exi-

Bull. Rom. Tom.V. Par. I.

stentibus in peccato mortali, & in eis recitetur Psalmus *Miserere mei Deus*, & alia orationes pro supradictis, & pro Sancta Ecclesia Dei.

Fiat autem hujusmodi disciplina in Choro post recitationem Matutini, nec aliqua Monialis aliam sibi faciat disciplinam, aliamve poenitentiam sibi assumat absque licentia Priorissæ.

De Infirmis.

C A P. XII.

Magna cum charitate, & pietate omni-que obsequio curentur Infirmæ pro nostræ paupertatis modo, & cum abunde necessaria suppetunt, gratias Deo persolvant.

Cum vero aliquid eisdem fuerit, eorum, quibus divites in suis infirmitatibus abundant, non contristentur, siquidem in ingressu Religionis hoc sibi certo statuere debent. Id autem est vere pauperem esse, scilicet cum major necessitas urget, necessariis indigere.

In eo autem plurimum incumbat Priorissa, ut potius necessaria validas, quam pietatis officia desint Infirmis, quas, & visitare, & consolari reliquæ sorores debent.

Constituatur Infirmaria, quæ in exercendo hujusmodi officio charitate præstet; Infirmæ vero studeant tunc ostendere perfectionem, quam dum sanæ essent lucratae sunt, & acquisierunt, ut & aegritudinem patienter ferant, & nisi morbi gravitas præmat, minorem molestiam, seu importunitatem præbeant, atque Infirmaria pareant, ut ipsæ ex infirmitate proficiant, & cum aliqua utilitate exurgant, ac suo exemplo sorores adificent.

Infirmitatis tempore lintheaminibus, & Pulvillis, & ex lino utantur, lectosque cum calcitra habeant, magnaque cum munditia, & charitate pertractentur.

De cibo, & potu, ejusve qualitate, & quantitate, aut preparatione nulla soror obloquatur. Priorissa tamen, & quæ providendi victum curam habet diligenter inspiciant, ut juxta ea, quæ Dominus dederit bene parentur, & ex his, quæ subministrantur cum aliud non habeant vivere, possint.

Sorores necessitates, quibus laborant Priorissæ, Novitiæ vero suæ magistræ, tam in his, quæ ad vestitum, quam in his, quæ ad cibum pertinent significare teneantur, & si indigeant re aliqua supra id, quod ordinarie cuique tribui solet, etiam si magna necessitas non adsit antea id Domino commendent. Sæpe enim nostra natura appetit plus, quam opus habeat, ac Diabolus aliquando etiam suggerat causas timoris, ut a jejuniis, & poenitentia deterreat.

De Defunctis.

C A P. XIII.

Sacramenta quidem morituris ministrantur juxta Ordinarium Ordinis. Pro-

S 2

mor-